

Fransk

Engelsk

Italiensk

Portugisisk

Dansk

CS JOURNAL

Sankt Joseph Søstre af Chambéry

Maj - Juni • År 2020 - nr . 3

GENERALRÅDET

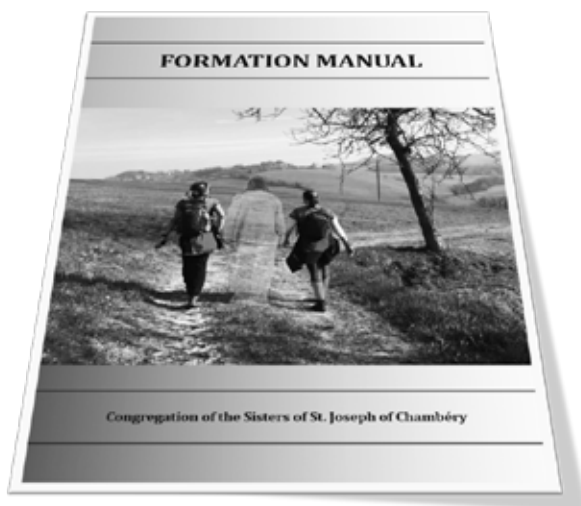
At leve og videregive det smukke ved ordenslivet

Udgivelse af de nye retningslinjer for uddannelse

Sr. Mariaelena Aceti

Generalrådet

“Ordenslivet er smukt. Det er en af de mest værdifulde skatte i kirken. Det er derfor smukt at være dets uddannelsesledere. Det er et privilegium.” Dette er Pave Frans' ord til uddannelsesledere samlet i Rom i april 2015 – året, der var dedikeret til ordenslivet. Ved den begivenhed mindede Paven om, at det at være uddannelsesleder er en spændende mulighed for ”at deltage i Faderens arbejde der former Sønnens hjerte i dem som Helligånden har kaldet”. Denne fascinerende trinitariske handling er fundamentet for de nye retningslinjer for uddannelse i kongregationen. De bliver

udgivet i de kommende dage. Udarbejdelsen af dokumentet begyndte med det internationale uddannelsesmøde i 2019 og behandler dets udfordringer og valg. Det er et resultat af forskellige samarbejder, og dette har bidraget til en bredere og mere global vision. En redaktionskommission lavede et udkast under dette møde. Dette udkast blev betroet mødets koordinatorgruppe, der

OVERSIGT

GENERALRÅDET

At leve og videregive det smukke ved ordenslivet

FORSIDE

Står i håb

2

J P I C

Nirmala-Indien: At reagere på klimaforandringer

3

Nirmala-Indien: Klimaforandringer og grøn levevis

4

PROVINS/REGION/MISSION

Brasilien: Smil med dine øjne

5

Tanmaya-Indien: Forstå ”falske nyheder”

6

Danmark: ”Søster tror du vi skal dø?”

7

Pachmarhi-Indien: Hjerteskerende scener iblandt migrantarbejdere under nedlukningen

8

Brasilien: Vi lever i en tid, vi ikke kunne forestille os

9

Pakistan: Pakistan står overfor COVID-19

10

Nye Helgener

10

Brasilien: Kreativitet, omsorg og solidaritet under pandemien

11

Tanzania: Sankt Joseph af Chambéry's Missioncenter

12

også var international, og gruppen udviklede indholdet over et år. Og til sidst gennemgik Generalrådet teksten, og rådet gjorde sproget klarere og gav den et interkulturelt perspektiv.

Ud af dette intense arbejde er der kommet et fyldigt dokument, som uddannelseslederne efterspurgte, hvis mål ikke bare er at formulere visionen med den begyndende uddannelse i kongregationen, men også er at blive et brugbart værktøj i hænderne på de forskellige uddannelsesagenter. Det er en "manual", som man kan gå til, når der skal træffes valg i den begyndende uddannelse eller når specifikke problemer opstår.

Sammenlignet med de tidligere retningslinjer fra 2002 ophæver den nye manual alle referencer til stadier i den begyndende uddannelse; den fokuserer i stedet på uddannelsen som en proces i samtale og transformation,

der bevæger sig frem mod fuldt ud realisering af personen i Kristus. Der er ingen mål, der skal nås, for at kunne gå videre til næste stadie, men det er mere en løbende udvikling, som begynder med mødet med Jesus og bliver ved hele livet. Derfor er det i kalds discernment fundamentalt, at personen "gør den dybdegående erfaring at føle, at hun er Guds elskede datter. Det missionære svar vil være et levet udtryk af denne intense kærlighed".

Manualen advarer uddannelsesledere imod "at give færdigpakkede svar" og anbefaler i stedet at involvere sig i de spørgsmål, som optager den yngre generation. "Denne åbne tilgang tillader, at de unge kan udtrykke dem selv og give deres bidrag til kommunitetet." Pædagogikken i følgeskab er lig det for Emmaus, mens den anbefalelsesværdige tænke måde er den kærlige og åbenbarende

indstilling, som Jesus har, da han vasker fødder.

Dokumentet understreger, "at et ansvarligt, frit og modent svar på Guds kald kræver et personligt arbejde med integration." Det forudsætter en radikal forandring i måden, vi betragter uddannelse på: personen i den begyndende uddannelse er principielt den, der er ansvarlig for rejsen i uddannelsen; alle andre er agenter i uddannelsen, såsom uddannelsesledere, ledere og andre søstre i kommunitetet er ikke andet end støtter.

Projektet med manualen er ambitiøst: målet er at uddanne vidner, kvinder der i stand til "at kaste sig selv ind i armene på livet og lytte til Guds hjerte uden at løbe væk og uden at idealisere", kvinder, som er villige til ofre det ordinære liv og tilbyde det til det ekstraordinære hele tiden med reference til Jesus og løbende være i forandring.

Står i håb

Sr. Sally M. Hodgdon

Generalrådet

I de her 4 måneder med global COVID-19 har jeg – i lighed med jer – brugt tid på at reflektere over den alvorlige situation over hele verden. Jeg så mig selv gennemgå mit bønsliv for at genfinde kilderne til mit håb, når nyhederne var for tragiske, og følelsen af hjælpeløshed var stærk.

Italien – særligt den nordlige del – blev tyndet ud på mange måder af COVID-19. Mere end 150 læger døde. Antallet af døde hver dag voksede til tæt på 1000 og antallet af nye tilfælde voksede eksponentielt til over 5000 pr. dag. Vi så det ske i Spanien og i andre lande i Europa og i USA, hvor mere end 113.000 er døde. Nu ser vi befolkningen i Brasilien og i hele Latinamerika, Indien og Pakistan samt mange i afrikanske lande, bliver hårdt ramt med store lidelser til følge.

Til at begynde med så vi rapporter i TV og bad med Pave Frans og alle

italienere hver aften. Vi overvejede: hvad kunne vi sige til de kongregationer og bispedømmer, som mistede mange præster, søstre og brødre, og hvad kunne vi sige til de familier, hvor forældre, bedsteforældre, ægtefæller og andre døde alene på hospitalet eller i deres lejligheder? Denne følelse af hjælpeløshed ramte virkelig hårdt,

da vi fik et telefonopkald fra søstrene i Pinerolo, der fortalte, at alle 23 søstre i moderhuset var syge af COVID-19. Vi kunne ikke rejse hen og hjælpe dem, for alle grænser mellem hver region var lukket.

Mange af jer så i nyhederne og på sociale medier, hvad der var en kilde til trøst og håb i Italien. Det var folk,

der klappede fra deres veranda af sundhedspersonalet, og familier med tændte lys og italienske flag, som bevægede sig i vinden, mens vi alle sang fra tage, terrasser, gårdhaver og åbne vinduer. Musikere sang og spillede for at holde modet oppe hos de, der levede under nedlukningen. Det var denne følelse af fællesskab – af at være en ENHED – uanset væggene og uden at kende hinandens navne.

At se dette gentagende gange særligt i de første 6 uger var en erfaring af ærefrygt og forundring. Det mindede mig om andre perioder i mit liv, hvor jeg havde erfaret lignende øjeblikke af

forundring over Guds ånd, der rørte sig i mit liv... som løftede mig ind i rum af håb og glæde; rum som jeg ikke tidligere havde kendt til. Et sådant øjeblik var det, da jeg vidste, at jeg var kaldet til at blive Sankt Joseph Søster. Dét minde og andre tidspunkter, hvor Gud rørte sig i mit liv, og en dyb kærlighed fra familie og venner, er kommet tilbage til mig meget stærkt i disse måneder.

Jeg tror, at disse øjeblikke af forundring og håb, minder mig om min egen tro og tillid til, at Gud går foran os og giver vished om, at vi ikke er alene. Det var dét, der nærrede mit håb, selv da jeg

ikke kunne tilbyde min konkrete hjælp. I påskeugen spejlede de daglige læsninger det, som vi faktisk levede i globalt. Folk viste, hvem de var og delte det, de havde, rakte ud, så godt de kunne til lokalsamfundet og mange gav deres liv til at tage sig af COVID-19 patienter og deres familier. Pinsens ånd er kommet for at give os trøst, viden, indsigt og tro til denne uforudsigelige rejse i en global pandemi, og det er her, vi skal være tilstede. Det er her, vi er vidne til håb, søge øjeblikke med forundring og øjeblikke med Gud på en meget ny og samtidig virkelig rejse med vores globale naboer.

J P I C

At reagere på klimaforandringer

Sr. Brigit Ekka

Nirmala-provinsen, Indien

At redde klimaet starter med os, og det er vores ansvar at handle imod de frygtelige trusler for at bevare planeten til fremtidige generationer. Alle ved, hvor vigtig naturen er. Den består af alle levende væsener på jorden, og de er gensidige afhængige af hinanden. Men på grund af forureningen forårsaget af mennesker, er mange arter udryddet, og det globale klima forandrer sig også meget hurtigt.

At se disse problemer og omstændigheder har fået os (medarbejdere og elever på Sankt Thomas' skole Nongjri, MEGHALAYA (i det nordlige Indien) til at tage disse skridt til at uddanne andre i klimaforandringer ved at bruge forskellige platforme. Platformene giver mulighed for at sprede vores budskab nemt på skolen, kostskolen, i sognet og i landsbyerne. Temaet for det årlige program var "Red klimaet". Programmet sendte en stærk besked til vores elever, forældre og alle, der var til stede. Dette skete

gennem dans, sketcher, taler og sange. Hovedtaleren appellerede til i hans tale at tage vare på moderjord. Han sagde: "Når vi tager vare på moderjord, vil den tage vare på os". Den følgende dag plantede hver klasse tre planter i samarbejde med deres lærere.

Hver fredag organiserer vi en "Swachh Bharat", der handler om at holde Indien ren. Medarbejder og studerende rydder op i området omkring skolen, i landsbyen og i gaderne. Der er fokus på plastik, der skader moderjord, og behovet for et

forbud mod den.

Dem, der bor på kostskolen, rengør hele kostskolens område hver lørdag. Det bliver opmuntret til at tage vare på miljøet, plante træer og elske naturen.

Hver gang der bliver ryddet op i sognet eller i landsbyen, kommer nogle frivillige og ser til oprydningsarbejdet. Og sognepræsten har givet klar besked om, hvis noget tages i at smide plastik fra sig, så vil de få en bøde på ca. 40 danske kroner. Så alle påtager sig deres eget ansvar.

Klimaforandringer og grøn levevis

Sr. Maria Vaz

Nirmala-provinsen, Indien

“Grøn levevis er en af de bedste veje til at redde planeten og bevare vores naturlige ressourcer.”

Klimaforandringer er en af de ting, der definerer vores tid. Det er nu sikkert, at mennesker forandrer jordens klima. Atmosfæren og havene er blevet varmere, havniveauene stiger, den arktiske is smelter, og der er andre klimarelaterede forandringer. Hovedårsagerne til dette er menneskets aktiviteter, der forøger udledningen af kuldi-oxid og andre drivhusgasser, skovhugst og udnyttelse af naturlige ressourcer. På grund af de forskellige virkninger af klimaforandringer er det umiddelbare behov for at pege på disse ugunstige virkninger bredt anerkendt.

At reagere på klimaforandringer involverer to forskellige tilgange: afbødning og tilpasning.

Den første – afbødning – har fokus på at reducere og stabilisere niveauerne af drivhusgasser i atmosfæren, mens den anden – tilpasning – har fokus på at tilpasse sig det, det der sker.

At redde miljøet starter med os, og det er vores ansvar at handle imod disse frygtelige forandringer for at bevare planeten for fremtidige generationer. Der er flere værktøjer, vi kan tage i brug, for eksempel beskyttelse, genanvendelse, brug af vedvarende energi og uddannelse af folk om farerne ved klimaforandringer.

Det smukke univers, Gud skabte, bliver truet. Behovet lige nu er genskabe helhed og harmoni hos moderjord. Derfor stræber vi efter at få de studerende til at forstå moderjords smerte og gøre den særligt opmærksomme på miljøet. En af de indsatser, vi gør i

den henseende på Sankt Josephs Skole Ranjhi, er, at arrangere "Miljøvenlig uge". Vi mener, at det er vigtigt at skabe mere opmærksomhed på vandmangel og udvikling af en form for ansvarlighed overfor det personlige vandforbrug samt bedre at forstå skæbnen iblandt dem, der er ramt af vandmangel. For at gøre dette viser vi diagrammer ved morgensamlingerne, der illustrerer, hvor vigtigt det er at opsamle regnvand og at beskytte vand. Og for at vise dette på et praktisk niveau har vi installeret regnvandsopsamlere på campus for på samme tid at forbedre kvaliteten og kvantiteten af grundvandet.

Da plastik skader mennesker, dyr og planter gennem giftigt affald, der påvirker alle organismer i fødekæden, ved vi, hvor vigtigt det er at forstå dette. Derfor marcherer eleverne med skilte med beskeder om at holde sig fra en unød-vendig brug af plastik. De råber også slogans om plastik og ulemperne ved at bruge den.

Træernes vigtige rolle med at rense luften og bibeholde en miljømæssig

balance er velkendt. En gruppe i lokalsamfundet arrangerede træplantning som en måde at gøre de studerende særligt opmærksomme på at bevare miljøet på. Da det at rydde op er vigtigt for helbred og sikkerhed, og da vi ved, at elever lærer ved praktisk arbejde, arrangerer skolen oprydningskampagner. At holde skolen ryddelig er et godt eksempel for de studerende. Det opmuntrer dem til at tage ansvar på skolen, og det gør det mindre sandsynligt, at de smider affald. Og forhåbentligt får det dem til at gøre en større indsats for at opretholde rene omgivelser.

Ved den årlige atletikdag var temaet "miljø". Via en opvisning – en af de bedste måder at vise indiske børns talenter – viste eleverne, hvordan vi kan være fælles om at gøre jorden fri for forurening, mere farverig og et bedre sted at leve for fremtidige generationer.

"Lad os love at heale vores moderjord i hvis skød vi er beskyttet. Lad os blive miljøvenlige".

Smil med dine øjne

Sr. Maria Vaz

Brasilien

Pandemien, som verden erfarer, har bragt os mange overraskelser og påvirket det, der er det mest hellige i relationer: det åbne, oprigtige og velkomne smil, som var så rart. Vi værdsatte det ikke engang nok. I dag må vi lære at leve med de handlinger, ordene, hjælpen og de små subtile ting, der skaber fællesskab mellem os og styrker vores solidaritet i at stå til rådighed over for vores mest sårbare søstre og brødre. Vores smil er gemt bag en beskyttelsesmaske, som vi desværre er nødt til at have på. Disse omstændigheder i vores nuværende situation er ikke rare, men det er vigtigt at forsætte et normalt liv. Derfor har vi søstre og associerede besluttet at fremstille masker og dele dem ud til folk for at beskytte dem selv og andres liv, mens andre gruppeaktiviteter ikke er tilladt.

Vi er alle samlet i fælles solidaritet og i fællesskab med hele menneskeheden, der er påvirket af COVID-19. Ud over maskerne understøtter vi uddelingen af kurve med basale fødevarer. Vi bruger WhatsApp på telefonen og holder kontakten med familier, som vi plejer at hjælpe direkte på et center, til at følge deres helbredssituation. For det er ikke muligt at udvikle projekter på vores "solidaritetscenter" på den sædvanlige måde, så vi har besluttet at ændre aktiviteterne under pandemien.

Børnene bliver ved at få stillet opgaver af centret, men de laver dem hjemme, og deres mødre kommer med deres hjemmearbejde én gang om ugen og får nye opgaver med hjem.

Centret lever af donationer. Donorer

Sr. Rosalia og associerede tilbereder mad til sundhedsarbejdere

har altid være meget trofaste, og i den aktuelle situation er deres generøsitet blevet endnu større. Derfor har vi besluttet at blive ved med at tilberede 70 måltider hver dag fra mandag til fredag. Mødre kommer med deres skåle, vi følger hygiejnereglerne og uddeler portioner af mad.

En anden opgave som vi – søstre og associerede – har taget på os, er, at markere solidariteten med sundhedspersonalet, som er fremme i forreste række og drager omsorg for de, der er syge af COVID-19. Vi sender mad til dem én gang om ugen, så de kan yde deres bedste i deres mission, som de har taget på sig på seriøs vis. Der er mange mennesker, der spørger os om at bede og lytte på videoopkald for at lette for deres frygt, angst og bekymringer.

Vi lære at værdsætte tid, leve sammen og leve et simpelt liv. Det er som om, at denne pandemi er kommet for at

vise os, at det var nødvendigt at sætte tempoet ned og fokusere på de mest essentielle ting i livet. Vi beklager, at vi skal gennemleve denne dårlige oplevelse for at kunne "genuddanne" os selv i vores relationer møder med omgivelserne.

Den mest smertefulde del af disse prøvelser er, at vores regering ikke er optaget af de døendes liv. Den er fokuseret på at tænke på sig selv og grove anti-demokratiske emner, mens befolkningen er begavet med følelsen af omsorg, med at organisere og udføre smukke og heroiske solidariske handlinger.

Det er blevet meget klart for os, at denne pandemi har fået os til at føle, at vi alle er i samme båd, og at vi må forkaste kategorier. Det er derfor, at det at smile med dine øjne og erfare fællesskab med dit hjerte, forudsætter sensitivitet for at opdage nye måder at udvide Jesus' udsagn, at alt er ENHED.

Forstå “falske nyheder”

Sr. Laveena D’Souza

Tanmaya -provinsen, Indien

“Rusland har sluppet 500 løver ud på gaden for at holde folk inden døre”. Dette er en besked, der er blevet sendt rundt på WhatsApp. En lignende besked: “Den russiske præsident Vladimir Putin har lukket 800 løver og tigere ud over hele Rusland for at fortære enhver, der går ud. Bliv hjemme eller død brutalt” var en nyhed, der cirkulerede på Twitter. Og begge blev ledsaget af billeder, som også blev sendt på Facebook. Når vi ser sådanne nyheder, hvad gør vi så? Vi læser... vi tror... vi sender videre. Vi tænker ikke

misinformere eller narre læsere. Ifølge Time Magazine er falske nyheder eller falske nyhedshistorier ofte meget sensationelle, skrevet til at blive delt meget online med det formål at få meget trafik på internettet. Og det giver mulighed for større indtægter for reklamer eller at sætte en offentlig person, en politisk bevægelse eller et firma i et dårligt lys. Medieeksperten Martina Chapman har en gang slået fast: “Der er tre elementer i falske nyheder – mistillid, misinformation og manipulation”.

Det er måske redaktører eller medieeksperter, der ved, at folk bliver opmærksomme på nyhederne, hvis de skriver dem på en intens måde. Nogle redaktører bruger falske nyheder-propaganda til at tjene penge på. Det

lille bid af en falsk nyhed kan have stor påvirkning, og den kan forandre en persons opfattelse af en bestemt situation. Falske nyheder kan endda få folk til at udvikle et had til en anden religion, politisk gruppe, en kendt person eller firmaer.

Det er vigtigt at tjekke kilde til historien, om man kender hjemmesiden og søge mere information på Google samt at læse mere end bare overskrifterne. Mange falske nyheder bruger sensationelle og chokerende overskrifter for at få opmærksomheden. Ofte er overskrifterne skrevet med store bogstaver og med udråbstegn, og de kan indeholde forkerte datoer. Du skal altid tjekke den oprindelige dato for, hvornår artiklen er offentliggjort. Du skal også være opmærksom på, at der findes

engang over, om det er sandt eller ej. Det er sådan, vi bliver en del af de falske nyheder, som bliver sendt rundt. The Global News Service sporede billedet af løven tilbage til en historie i Daily Mail fra april 2016. Billedet af løven blev taget i Johannesburg i Sydafrika i 2016 som en del af en lokal filmproduktion. Det har intet med at gøre med Rusland eller Coronavirus-pandemien. Mange taler om falske nyheder lige nu. Men hvad er det egentligt? Falske nyheder er nyheder, en historie eller et fupnummer skabt med vilje til at

kan give en stor omsætning hos et mediefirma. Og ved at sende det ud på sociale medier som Facebook, Twitter og WhatsApp får firmaet en indkomst for hver 1000 delinger eller 1000 retweets. Helt basalt gør firmaerne det for at skabe en omsætning, og de kan narre folk ved at distribuere dem på hjemmesider, folk har tillid til, eller ved at bruge hjemmesider, der har navne, der ligner, dem vi kender, eller ved bruge web-adresser, der ligner adresser på respekterede nyhedsorganisationer. Det er udfordrende i dag, fordi en

populære hjemmesider med satire og sjove historier. Lær dem at kende. Der er mange pålidelige hjemmesider, der tjekker fakta: www.snopes.com, www.politifact.com, www.factcheck.org, www.bbc.com/news/reality-check, www.channel4.com/news/factcheck, og www.google.com/reverse-image-search. Åben én af disse hjemmesider og placer din information eller dit billede i søgefeltet og så vil du måske få noget mere reel information om nyheden eller billedet, som du ser på. Dette er blot én metode til at tjekke fakta på.

“Søster tror du vi skal dø?”

Mindet om en bombning af en skole i Danmark

Sr. Gisela Heitz

Danmark

En dag i en af de sidste måneder af 2. verdenskrig (den 21. marts 1945 kl. 11.15) faldt flere bomber ved et uheld ned i en af Sankt Joseph Søstrenes skole i Danmark. Bombeflyene kom fra England, og deres mål var den tyske besættelsesmagts hovedkvarter, der lå tæt på skolen. En række af uheldige begivenheder ledte frem til en af Danmarks værste katastrofer. Det var en tragedie for Sankt Joseph Søstrene, som havde stået for at drive denne skole for piger og en børnehave fra 1924. Omkring 500 personer var i bygningen, mange blev reddet, men 89 børn og 18 voksne blev dræbt. 10 af dem af var søstre. Denne dag var en sorgens dag.

En af den søstre, der overlevede, var sr. Helene Rosenberg (1912-2003). I en bog skrevet af et barn, der overlevede (Alice Maud Guldbrandsen), fortæller sr. Helene om timerne efter bombningen, før hun blev reddet og bragt til et hospital.

Det følgende er en opsummering (ikke et citat), fra bogen: "Tavshed blev min sang" fra 2005.

Sr. Helene Rosenberg: Jeg havde lige spist min frokost, da jeg hørte en frygtelig larm fra et fly lige over bygningen. Det var et beskadiget fly, der eksploderede nogle få meter fra skolen. Hele skolen rystede og ild og sort røg stod ud ad vinduerne. Et øjeblik senere ramte den første bombe fra et af de efterfølgende fly kapellet og ødelagde en af trappeopgangene, hvor mange af børnene sammen med deres lærere gik ned for at komme ud. Hovedbygningen blev ramt af tre bomber. Alligevel nåede vi sammen med 4.-5. klasserne at komme i kælderen, da jeg blev slynget forover og blev sammen med mange piger og lærere begravet under de sammenstyrtede vægge. Det var mørkt som om natten, og det var

næsten umuligt at trække vejret under bunken af murbrokker. Jeg vil ikke glemme de tilbageholdte skrig fra børnene... "far", "mor", "Jesus", "Maria hjælp os". Efterhånden blev stemmerne stille. Efter nogen tid hørte jeg en bævende stemme: "Søster tror du vi skal dø?" "Ja!", hviskede jeg. "Ja, jeg tror vi skal dø". "Tror du det vil tage lang tid, inden det sker?", hørte jeg en stemme spørge. "Måske", svarede jeg. "Måske. Men jeg ved det ikke."

Vi rørte os ikke... lå hjælpeløse og ventede på, at det ville være ovre, overgivende til Guds vilje med frygt i vores sind og Herrens ord i vores sjæle: "Men en dåb skal jeg døbes med, og hvor det knuger mig, indtil den er fuldendt" (Lukas-evangeliet 12:50). Alligevel havde vi fred i vores sjæle "Sælges ikke to spurve for en skilling?

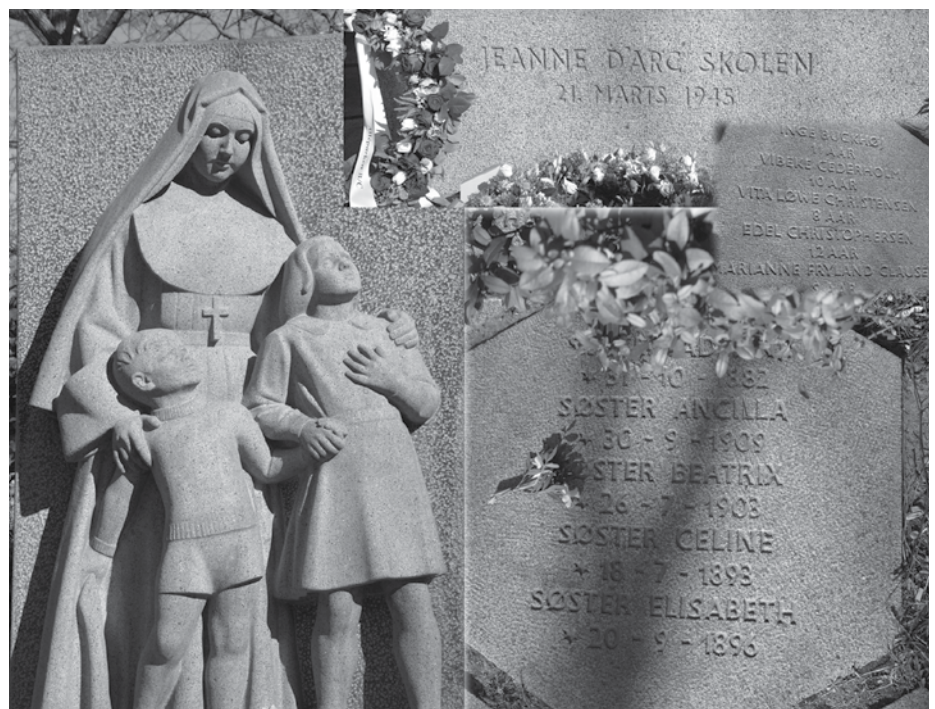

Sr. Helene Rosenberg

Og ikke én af dem falder til jorden, uden at jeres fader er med den" (Matthæus-evangeliet 10,29). Miraklet skete! Uden at vide hvordan... pludseligt var hjælpen nær... på dramatisk vis blev jeg trukket fri fra det sted, hvor jeg havde ligget begravet. Jeg kom fri. Få sekunder senere faldt en byge af gnister og brændende

bjælker ned, der hvor jeg havde ligget... (side 29-33).

Et andet lille mirakel var, at et kors fra et af klasseværelserne blev fundet uskadt i ruinerne. Det blev reddet og taget med til moderhuset. Alle søstre, der døde under angrebet, blev begravet på kirkegården, hvor et mindesmærke blev rejst for dem. Og i 1953 blev et monument rejst af byen København dér, hvor skolen havde ligget.

Monumentet for de døde rejst af byen København, der hvor skolen lå

Hjerteskrærende scener iblandt migrantarbejdere under nedlukningen

Sr. Navya Neelamvilail

Pachmarhi –provinsen, Indien

“Sataria Hembrom og 6 andre migrantarbejdere gik næsten 1800 km fra Mumbai for nå deres hjem i Chaibasa-området i Jharkhand med en daglig distance på op til 45 km og nogle dage uden mad”, stod der i avisen Hindustan Times den 14. maj 2020.

Skæbnen for næsten 100 millioner interne migrantarbejdere under den nationale nedlukning, som startede den 24. marts på grund af COVID-19, er chokerende og hjerteskrærende. Hundreder og tusinder af dem gik på tværs af delstater over mange dage i et forsøg på at komme hjem. Aroon Purie (chefredaktør på avisen India Today) betegner det ”som en af de største forflytninger af mennesker på planeten i dette århundrede”.

De indiske jernbanespor og veje er vidner om skæbnen for migrantarbejderne under den lange og besværlige rejse. De har ingen penge, ingen mad og ingen vand. Nogle falder døde om af sult og tørst undervejs. De går kilometer efter kilometer og huden på deres fødder bliver revet op, og det medfører læsioner og alvorlige infektioner. Børnene græder og er ikke stand til at gå videre. Et tog kørte over 16 migrantarbejder, der lå og sov på sporene om natten, og de døde med det samme. Kvinder med nyfødte børn, og kvinder, der snart skal føde, går også sammen. Nogle få af dem døde i særlige togafgange for migrantarbejdere på vej hjem.

Den centrale regering og delstatsregeringerne har svigtet i forhold til at sørge for mad, transport og husly til Indiens migrantarbejdere. De vidste det først 4 timer, inden landet lukkede ned

Migrantarbejdere vender tilbage til delstaten Bihar

den 25. marts. Mange COVID-19 syge mennesker i Indien er migrantarbejdere, der nu er vendt hjem til deres landsbyer fra forskellige delstater. Disse nyheder er kun toppen af isbjergene, og de giver kun et glimt af den elendige situation, som migrantarbejderne lever i. Den indiske regering lancerede en mission, der skulle bringe indere i udlandet hjem med fly. Men den har ikke lavet nogen passende planer for at transportere interne migrantarbejdere hjem. De er grundpilleren i vores økonomi. Regeringens planlægning ser ud til at have overset disse, fordi mange af dem arbejder på det uformelle arbejdsmarked.

Der er millioner af migrantarbejdere, der arbejder på byggepladser, som hushjælp, som gadesælgere og i andre daglejerjobs. ”Mikrostudier foretaget af forskningscentre og NGO’er viser, at omkring 80 millioner korttidsansatte migrantarbejdere arbejder i Indien; herunder 40 millioner i bygningsindustrien, 20 millioner som hushjælp, 7 millioner som sexarbejdere

og omkring 12 millioner som arbejder i illegale miner”. Ifølge en beregning bidrager migrantarbejderne med 10% til BNP. Byerne bliver holdt i live af migrantarbejdernes sved og blod.

Skæbnen for migrantarbejderne fremkalder mange svære spørgsmål, som vi må reflektere over. Vi har forbindelse til nogle af disse mænd og kvinder i vores arbejde eller gennem vores institutioner. Kender vi dem og der, hvor de kommer fra, og hvorfor de har forladt det nære og det kære for at leve i elendige omstændigheder for deres magre indkomst? Resonerer vores hjerte med deres, når vi tager os tid til at forstå deres hjem og livsvilkår?

Mange institutioner har rakt ud for at hjælpe disse strandede migrantarbejdere. Lad os håbe, at vores medfølelse hjerte, der er berørt af deres skæbne, tager os videre og forbliver forbundne på forskellige niveauer med disse marginaliserede grupper – nu og i fremtiden.

Vi lever i en tid, vi ikke kunne forestille os

Sr. Sula Francisca França Costa

Brasilien

Gud er stor! Stor er Gud, og hvem som helst, der er med Gud, er ikke alene. Hvad ville verden være uden Gud? Smerte varer ved en nat, men et ny dag gry vil altid komme. Og når en mindst venter det, vil alt stå klart. Der er altid en vej ud af alting, og hvis der ikke er en vej, er det ikke ovre endnu" (Rodrigo Leite). For at hjælpe så mange sårbare mennesker så vidt muligt, blev jeg inviteret til at deltage i sundhedsaktiviteter i en uge – en vaccinekampagne mod influenza. Ældre mennesker kom i bil til parkeringspladsen ved siden af et indkøbscenter. Det var "drive-in vaccine", og de blev vaccineret, mens de sad i bilerne. Det fandt sted, da Corona-virusen var på sit højeste i Manaus. Alle otte dage gjorde vi vores bedste for ikke at blive smittet med COVID-19 ved at passe på os selv under arbejdet. Folk ventede angstfyldte på vaccinationen, men dog beroliget ved tanken om, at de ikke ville få influenza. Mange af dem havde masker på, men man kunne se frygt i deres øjne. De fleste var der sammen med andre familiemedlemmer. Og de takkede teamet, der bestod af sygeplejersker, teknisk personale samt folk fra det statslige sundhedssystem. Flere sundhedsmedarbejdere var hyret til kampagnen. Vi var alle meget glade for at kunne bidrage til fordel for den ældre del af befolkningen. Taknemligheden så vi i smil, hørte i ord og i bøn. Nu er vi ekstremt årvågne, fordi død og lidelse er i vores omgivelser. Nyhederne fra medierne er ikke gode, hverken på lokalt, nationalt og internationalt niveau. Den 8. april havde jeg COVID-19 symptomer; ingen lugtesans

Kommunitetet (Sr. Sula i midten)

overhovedet og en hovedpine uden lige. Sammen med sr. Maria Ana Pinto tog jeg til sundhedsklinikken i nabolaget. Da vi ankom, så jeg tomme ansigter, desperate folk, der ikke kunne få vejret, feber og med en usikkerhed om, de ville overleve. Jeg var også bekymret, men Gud ske tak og lov så sagde lægen, som undersøgte mig, at jeg kun havde milde symptomer. Der var ingen tests, der kunne diagnosticere sygdommen, men alt tydede på, at det var Corona-virus. Jeg tog hjem igen og var opmærksom på udviklingen i symptomerne. Siden da har kommunitetet omorganiseret sig for at følge reglerne for at undgå COVID-19. Vi holder 2 meters afstand. Vi undgår at røre ved de ting, som er fælles. Redskaber blev opdelt. Jeg spiste på afstand af de andre. Jeg var i karantæne, og vi brugte masker hjemme hele tiden. Heldigvis forsvandt mine symptomer lidt efter lidt, og jeg følte mig sund og frisk igen. I vores nabolag var der allerede mange, der var døde, og folk var ramt med svære symptomer. Vi erfarede sorgerne hos vores naboer.

Regeringen i Amazonas forbereder sig på, at flere vil dø end overleve. Kølevogne er placeret ved alle hospitaler, der behandler COVID-19 patienter, til at opbevare lig i. Grave i form af render er gravet på kirkegården. Respiratorer bliver solgt til meget høje priser, og de simpleste af dem har ikke de nødvendige funktioner, der skal til for behandle kritisk syge patienter. Der er ikke nok læger, sygeplejersker og teknikere på sygehusafdelingerne. Hvad skal vi gøre lige nu? Der er en tid, vi ikke kunne have forestillet os. Vores personlige projekter og vores projekter i kommunitetet er aflyst. Undervisningen er aflyst, og praktikanterne er sendt hjem fra vores skole. Vi må holde afstand fra hinanden. Vi får nyheder om, at vores kollegaer og naboer er syge eller døde på grund COVID-19. Hvordan kan vi blive ved med at være psykologisk stærke? Kun Gud ved det. Men trods alt klare vi os via ånden i den gensidige hjælp og gode humør. Vi har tillid til den genopstandende Jesus, der styrker os hver dag og giver os fred. Vi beder om bønner for delstaten Amazonas og for hele verden.

Pakistan står overfor COVID-19

Sr. Permila

Pakistan

Pakistan har indført strenge inddæmningsforanstaltninger som svar på den globale COVID-19 pandemi. De indeholder lukning af skoler, forbud mod offentlige forsamlinger og lukning af alle forretninger undtagen dem, der udelukkende sælger fødevarer eller medicin. I et muslimsk land som Pakistan har mænd den religiøse forpligtelse at deltage i fredagsbøn i moskeen, hvor mange samles til fælles bøn. Men i år blev Ramadan-bønnen bedt hver for sig i hjemmene og ikke i moskeen. Kristne i Pakistan kan deltage i gudstjenester på internettet, mens nogle er gået sammen med naboer på hustagene, hvorfra prædikener er blevet råbt og salmer sunget i kor. Mange kristne, der lever fra hånden-til-munden rundt i landet, er også blev fyret, og med meget begrænset adgang til hjælp fra regeringen, spekulerer de over, hvordan de skal overleve. De fleste kristne har underordnede jobs som gadefejere, rengøringsfolk eller kokke. De har mistet deres arbejde. Og de lever i overfyldte huse og flere generationer sammen, hvor social afstand er næsten umulig. I Pakistan har en fjerdedel af pakistannerne i dag ikke råd til at spise to gange om dagen.

Sr. Permila og sr. Nasreen deler fødevarer ud i Quetta

I takt med, at der i landet indføres streng nedlukning, og folk er tvunget til at blive hjemme, har mange daglejere – fra folk i madboder på gaden til skopudsere – ikke tjent en rupee i ugevis. Og de er sultne. Det er Pakistans alvorlige virkelighed. Ledere har tilstået: "Hvis vi lukker byerne ned, så redder vi nogle fra COVID-19 på et tidspunkt, men de vil dø af sult på et andet tidspunkt." Mens Pakistan fokuserer på den katastrofe som menneskeheden står overfor under pandemien, har det opmuntret ledere i hele samfundet til at vise deres solidaritet med de efterladte familier efter dem, der er døde af COVID-19. Mange rige pakistanske muslimer har givet 2,5% af deres formue til velgørenhed, og donationerne er gået til månedlige fødevarerpakker, som giver daglejere og

mindrebemidlede fødevarer såsom linser, ghee, mel, olie, sukker og te samt anti-bakteriel sæbe. Disse er blevet uddelt særligt under Ramadanen alene til fattige muslimer. I disse vanskelige tider har vi – os i Quetta-kommunitet – også rakt ud for at hjælpe de trængende med basale fødevarer såsom linser, ghee, mel, olie, sukker og te i rationeringspakker til de mest trængende. Vi har også fortsat med at betale lærerne på vores skoler – ulig mange andre skoler. COVID-19 har hurtigt ændret livet, som vi kender det, for millioner af mennesker overalt i verden. Mange føler frygt, angst, lider under økonomiske trange kår, isolation og andre stressende situationer. I kommunitetet bliver vi ved med at bede for de, som lider under pandemien.

Nye Helgener

Sr. Mary Ann Mendonca	97	Nirmala	03.05.2020
Sr. Luzia De Barcelos	79	Brasilien	06.05.2020
Sr. Irena Pilz	90	Brasilien	13.05.2020
Sr. Teresa Emilia Pinto	88	Nirmala	31.05.2020
Sr. Luke Oliapurath	86	Pachmarhi	04.06.2020
Sr. Valdomira Vaccaro	92	Brasilien	08.06.2020
Sr. Maria Flora Lermen	88	Brasilien	16.06.2020

Kreativitet, omsorg og solidaritet under pandemien

Sr. Ires Lídia Grandi

Brasilien

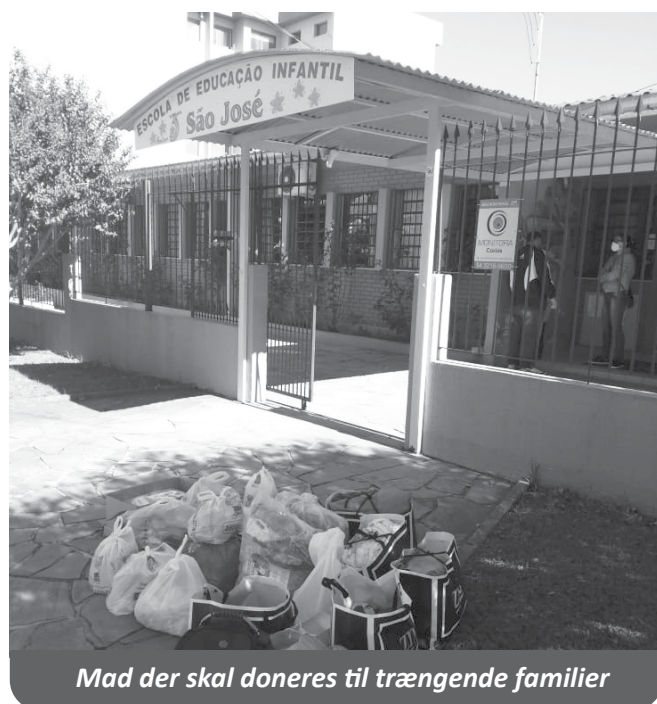
Sankt Josephs skole i Caxais do Sul begyndte skoleåret i 2020 med glæde, entusiasme, dynamik, udfordringer og tro på et lovende år. Lærerne arbejdede, lagde planer, delte viden og fik noget ud af uddannelsesprogrammet i starten af skoleåret. Alt var gjort klart til at byde børnene velkommen, og de kom med glæde og selvsikkerhed. Kram og kys blev udvekslet mellem lærere, ansatte og de små, som kom for at lære – ja – men også for hengivenhed, kærlighed, et sted at lege og få mad. Ifølge vores planer var alt i orden. Men ak – der var noget, vi ikke kunne forudse eller planlægge, hvordan det ville forløbe: den dødelige Corona-virus. Frygt og vantro omfavnede os. Den 18. marts forandrede vores liv og familiernes liv sig radikalt. Forældre så deres jobs forsvinde ud af deres hænder. Mødre følte, at de måtte blive hjemme og tage sig af deres børn; børnene blev væk fra skolen, lærere og ansatte fik information om børnenes behov baseret på deres sociale udsathed. Pandemien krævede, at vi blev kreative, drog omsorg og viste solidaritet; og at vi ikke blev lammet af frygt. Og tiden gik... Lærerne blev klar over, hvor vigtigt det er at være tæt på deres elever. De brugte telefonen til at komme i kontakt med hver familie. Familierne bød disse virtuelle besøg velkommen med glæde. Børnene kunne høre deres læreres stemmer og kunne udtrykke, hvor meget de glædede sig til at komme tilbage på skolen. Vi besluttede også at lave en solidaritetskampagne på vores skole. Og det initiativ involverede ikke bare de ansatte, men også firmaer, naboer, venner og folk, hvis hjerter var fyldt med medfølelse. Og mange kurve med basale fødevarer,

Sr. Ires Lídia og kommunitetets donorer

tøj og rengøringsudstyr begyndte at ankomme. Det skønne ved alt dette var at se glæden hos forældrene, da de modtog en af disse kurve. Vi blev meget berørt af at lære familierne, der er tæt på os, nærmere at kende. Det, der gror i deres hjerter, er følelsen af taknemlighed. Så snart de fik opkaldet om, at de kunne få hjælp fra skolen, kom familierne, og da de modtog madkurvene, var svaret enstemmigt: "tak Gud - det hjælper os meget". Dette var muligt med hjælp fra en velgørenhedsforening, som støtter Sankt Josephs skoler i Brasilien. Familierne kommer fra Oriundas de Invasoes i udkanten af Cruzeiro, hvor skolen ligger, og fra lignende områder. Alle sammen lever et meget sårbart liv - socialt, familiært og kulturelt. Hjælpen fortsætter også nu, og vi er i stand til at støtte familierne med basale fødevarer. Børnene får bedre mad, de er i stand til at lege med mere glæde og kan bruge

undervisningsmaterialerne som lærere og ansatte har forberedt. Vi anerkender, at vi som skole er privilegerede, fordi vi er i stand til at hjælpe børnene og deres familier, og vi føler hengivenhed, omsorg og får hjælp og støtte velgørenhedsforeningen. Mod er en gave, der støtter os på denne rejse, fordi Gud er med os og opretholder os. Og som Pave Frans siger til os: "Fantasi er den halve sygdom; ro er den halve medicin; og patienten er begyndt sin helbredelse!".

Mad der skal doneres til trængende familier

Sankt Joseph af Chambéry's Missioncenter

Sr. Malathi

Tanzania

År har Gud, som bærer på forjættelse, overraskelse og nåde, fyldt vores dage, da vi begyndte skoleåret den 7. januar. Regeringen gav os tilladelse til at kalde skolen, der tidligere hed Sankt Josephs Kostskole, Sankt Joseph af Chambéry's Missionscenter, fordi dette center hjælper sårbare piger. For at nå vores mål, måtte vi planlægge, forandre og revidere vores måde at køre centret på.

Til vores overraskelse er centret fyldt op med 60 piger. Derfor siger vi sammen med de lokale folk på swahili "Asanta Bwana Jeus neema yako", der betyder "tak Jesus for din nåde". Centret finder langsomt sammen med andre anerkendte NGO'er og nogle generøse sponsorer, venner og familie om at betale omkostningerne. Flertallet af pigerne, som er der, er sponsoreret af CSJ Mission i Den Italienske Provins, hvor frivillige rejser penge til centret i Tanzania. Sankt Monicas sogn i Dublin støtter mange piger og betaler deres forberedende skole og skoleafgift. Det kroatiske børnehjem og den anglikanske organisation støtter også nogle piger i vores center. En familie i USA sponsorerer elevens uddannelse og deres ophold på centret. Vi har

Piger fra kostskolen samlet udenfor

også nogle elever, hvis forældre betaler alle udgifter.

Tilbagemeldingerne fra de lokale forældre og værger var positive, da vi havde et møde med forældrene, hvor vi gjorde rede for vores hidtidige og kommende kampe for at køre centret. Det har været en stor udfordring for forældrene at give pigerne den nødvendige økonomiske støtte, selvom forældrene ved, at pigerne med fuld støtte får en mulighed i centret for at få en uddannelse af god kvalitet samt at udvikle sig på mange fronter. Nogle gange knuser det ens hjerter, når man ser de fattigste kamp for at give deres datter private sager og toiletsager. I nogle tilfælde er pigernes fædre ligeglade med eller forstår ikke sin datters behov for private sager og toiletsager.

På trods af forskellige familiære

problemer kæmper nogle alenemødre med at forsyne deres døtre med basale ting uden at fælde en tåre eller at give udtryk for deres manglende evne til at støtte deres døtres behov. I disse tilfælde sørger vi for noget økonomisk hjælp for at dække pigernes behov. Vi er vidne til kvinder, der er enkle, ydmyge, gode ledere, hårdtarbejdende, visionære og generøse. Og mest af alt er de solidariske med samfundet og kirken, når de er ude.

Vi er meget taknemlige overfor vores provinser, regioner og missioner, der støtter de unge piger og deres forældre i Songea gennem bøn og besøg på hjemmesiden. Og vi må ikke glemme at nævne de søstre, som er på mission dér.

Vi ved, at – for at sige det på swahili med vores naboer – "yote ni wema", der betyder "alt er godt".

REDAKTØR

Barbara Bozak
Eliana Aparecida dos Santos

GRAFISK DESIGN

Navya Neelamvilail

OVERSÆTTELSE

Anette Jensen
Cristina Gavazzi
Joyce Baker
Margherita Corsino
Maria Elisabete Reis
Marie-Pierre Ruche
Preeti Hulas

DISTRIBUTION

Rossella Galli
www.csjchambéry.org

E - MAIL

icc@csjchambéry.org